

Prorok i jego niewierna żona

Ozeasz

Idź, pojmij sobie żonę wszeteczną, i spłodź dzieci z wszeteczności; bo się ta ziemia, bez wstydu wszeteczność płodząc, od Pana odwróciła – Oze. 1:2 (BG).

Werset z Jan 3:16 ilustruje Bożą miłość „agape” względem ludzkości, a Rzym. 5:6-8 pokazuje, że Jezus chciał umrzeć za nas grzeszników, aby przyprowadzić nas z powrotem do harmonii z Bogiem. Jeśli nieco się cofniemy w czasie, zobaczymy, że Bóg objawił Swoją wielką miłość w stworzeniu istot duchowych i ziemskich. Abyśmy w pełni mogli pojąć Bożą wielką miłość względem ludzkości, używa On ludzkich związków jako ilustracji pokazującej pewną ogólną prawdę. W Księdze Ozeasza, Bóg używa Ozeasza, jego żonę i dzieci, by z całą mocą zilustrować podwójną historię miłości. Pierwszą lekcją miłości jest obraz Boga jako męża i Izraela jako niewiernej żony. Drugą lekcją miłości jest olbrzymie uczucie, jakim Ozeasz darzył Gomer, która była jego niewierną żoną.

Tło historyczne

Ozeasz był synem Beeriego. Jego imię oznacza „wyzwolenie” i „uwolnienie”. Był hebrajskim prorokiem i autorem Księgi Ozeasza. Służył jako prorok Jahwe podczas panowania królów judzkich Uzjasza, Jotama, Achaza i Hiskiasza a także w czasach Jeroboama (syna Joasa), króla izraelskiego. Oznacza to, że jego działalność przypada w pierwszej połowie ósmego wieku przed naszą erą oraz drugiej połowie dziewiątego wieku (Oze. 1:1). W tym samym czasie prorokowali Amos, Izajasz i Micheasz. Księga Ozeasza dotyczy głównie północnego, dziesięciopokoleniowego królestwa Izraela.

W Oze. 1:2 Bóg przemówił do Ozeasza następującymi słowami: „Idź, pojmij sobie żonę wszeteczną, i spłodź dzieci z wszeteczności; bo się ta ziemia, bez wstydu wszeteczność płodząc, od Pana odwróciła”. Nie oznacza to jednak, że prorok od razu poślubił nierządnicę czy też kobietę żyjącą niemoralnie, która już miała dzieci z nieprawego łoża. Może to równie dobrze wskazywać, że kobieta ta dopiero po jakimś czasie stała się cudzołożnicą, a dzieci te urodziły się po jej ślubie z prorokiem (Pomoc w Zrozumieniu Biblii, str. 793, kolumna 2, podtytuł: „Żona i dzieci Ozeasza” [wyd. ang. – przyp. tłum.], Komentarz Wolności, Paul R. Fink, dr teologii, str. 1663 [wyd. ang. – przyp. tłum.], Komentarz Wiedzy

Biblijnej, John F. Walvoord, Roy B. Zuck, „Ozeasz”, str. 1379-1380, kolumna 2 [wyd. ang. – przyp. tłum.]).

Ozeasz poślubił Gomer, a ta zrodziła mu syna, którego nazwano Jezreel (Oze. 1:3,4). Imię Jezreel ma podwójne znaczenie: „rozprościć” i „siać”. W imieniu Jezreel ukryte jest Boskie postępowanie z całym narodem izraelskim. Określenie „rozprościć” w swym podstawowym znaczeniu może wskazywać na niewolę Izraela w Asyrii. W szerszym znaczeniu jest to obraz 1845 lat niełaski jakie objęły Izrael. Okres ten rozpoczął się w 33 r. n.e., gdy Jezus odrzucił ich jako naród. „Sianie” obrazuje czas od roku 1878, kiedy Bóg przyprowadził naród izraelski z powrotem do Kanaanu, gdzie będzie błogosławić ich pod Nowym Przymierzem.

Gomer urodziła córeczkę, którą nazwano Lo-Ruchama (BT). Została zrodzona z cudzołóstwa a jej imię oznacza: „ta, która nigdy nie poznała ojcowskiej miłości”. Innym tłumaczeniem jest: „nie otrzymała miłosierdzia” (Pomoc w zrozumieniu Biblii, str. 793, kolumna 2, „Ozeasz”; Nie otrzymała współczucia, Komentarz Wolności, „Ozeasz”, str. 1664.). Następnie Gomer ponownie zrodziła syna, prawdopodobnie ponownie z cudzołóstwa. Miał on na imię „Lo-Ammi” (BT), co oznacza „nie mój lud”. Pastor Russell w Reprincie 1341 sugeruje, że tych dwoje dzieci Gomer jest symbolem sposobu, w jaki Bóg postępował z dziesięciopokoleniowym królestwem Izraela, jak również z Judą. Píše on: „Ozeasz podaje trudne obrazy złego ludu. Fragment 1:6,7 zdaje się mówić wyłącznie o dziesięciu pokoleniach, bez pozostałych dwóch, ale nie obiecuje żadnego miłosierdzia – wprost przeciwnie; mówi o trwałym uprowadzeniu w niewolę dziesięciu plemion oraz miłosierdziu dla Judy. Wersety 9 i 10 pokazują odrzucenie (na pewien czas) całego Izraela (naturalnych gałązek oliwnego drzewa) oraz wszczęcie duchowego Izraela do pierwotnego „korzenia”, czyli obietnicy – tj. tych spośród pogan, którzy uprzednio nie byli uznawani przez Pana za Jego lud, którzy byli nieznanymi, cudzoziemcami i obcymi dla państwa Izraela, ale którzy teraz są przyciągani i czynieni uczestnikami zbawienia przez Chrystusa”.

Po narodzinach tych dzieci, Gomer opuszcza Ozeasza ze względu na swych kochanków, ale nie jest powiedziane, że prorok rozwiódł się z nią. Najwyraźniej została później opuszczona przez nich i popadła w ubóstwo i niewolę. Oze. 3:1-3 sugeruje, że prorok wykupił ją, co by wskazywało, że była niewolnicą i zabrał ją z powrotem jako swoją żonę, by ich małżeństwo trwało nadal.

Związek Ozeasa z Gomer jest ilustracją związku Boga z Izraelem. Izrael pokazał swoją niewierność względem Boga, a Bóg wykorzystał czas ich niełaski, by powołać „naczynia miłosierdzia” (Rzym. 9:23), czyli Kościół z pogan. Mimo to, Bóg wciąż miłuje Izrael miłością wieczną i przez Chrystusa odkupi ich, oczyści z nieprawości, a pod Nowym Przymierzem przygotuje ich do Swego dziedzictwa. Ozeasz kończy rozdział pierwszy obietnicą ponownego zgromadzenia Izraela oraz Judy jako wypełnienie Bożej obietnicy danej Abrahamowi: „Wszakże liczba synów Izraelskich będzie jako piasek morski, który ani zmierzony ani zliczony (...). I będą zgromadzeni synowie Judzcy i synowie Izraelscy wspólnie, a postanowiwszy nad sobą głowę jedną, wyjdą z tej ziemi; bo będzie wielki dzień Jezreela” (Oze. 1:10-11).

Kolejność w Proroctwie Ozeasza

Księga Ozeasza daje nam ogólny pogląd na postępowanie Boga względem Izraela i Judy, jak również na to, jak rozciągnął On powołanie duchowego Izraela na pogan. Zarys ten obejmuje następujące etapy:

- Bóg wybiera Izrael jako naród (Amos 3:2, 5 Mojż. 32:9-10).
- Izrael okazuje się niewierny i odwraca się ku bałwochwalstwu oraz nierządowi (Oze. 4).
- Bóg rozprasza Izraela (Jezreel za czasów panowania Asyrii a następnie pod panowaniem Rzymu w 70 r. n.e.).
- Bóg wybiera naczynia miłosierdzia (Kościół) zarówno z Żydów jak i z pogan (Oze. 2:23; Rzym. 9:24-25).
- Bóg przywraca Izrael na mocy Nowego Przymierza – Bóg sieje (Jezreel, Oze. 2:18-23).

Zarys rozdziałów

Rozdział 1 przedstawia Gomer jako reprezentantkę całego narodu izraelskiego, a jej dzieci jako obraz Bożego postępowania z całym Izraelem – zarówno z dziesięciopokoleniową jak i dwupokoleniową częścią narodu. Rozdział ten kończy się obietnicą (wersety 10 i 11), że Izrael oraz cała ludzkość będą błogosławione w momencie wypełnienia przymierza Abrahamowego. Obejmuje to:

- Wzbudzenie ludzkości z martwych w Królestwie.
- Przyjęcie Mesjasza.
- Ludzkość staje się synami Bożymi.

Rozdział 2 opisuje nierząd Izraela oraz błogosławieństwa związane z jego odrodzeniem. Bóg ostrzega, że jeżeli nie będą pokutować za swój nierząd, muszą uważać, aby On „jej snąć nago nie zewlekił a nie postawił jej, jaką była w dzień narodzenia swego (...) i nie umorzył jej pragnieniem: I nad synami jej nie zmiłowałbym się” (Oze. 2:2-4). Dodaje także: „A teraz

odkryję sprostność jej przed oczyma miłośników jej, a nikt jej nie wyrwie z ręki mojej. I uczynię koniec wszystkiemu weselu jej, świętom jej, nowym miesiącom jej, i sabatom jej, i wszystkim uroczystym świętom jej. Popustoszę też winne macice jej i figowe drzewa jej” (wersety 10-12). Jednak pod panowaniem Chrystusa oraz Nowego Przymierza, Bóg przywróci Izrael do harmonii z samym Sobą. „Przełożę oto Ja nią ludzić będę, gdy ją wywiodę na puszcze, a łaskawie z nią mówić będę; I dam jej winnice jej od tegoż miejsca, i dolinę Achor, miasto drzwi nadziei; (...) A dnia onego mówi Pan, będziesz mi [Boga] zwała: Mężu mój! (...) I uczynię dla ciebie [Nowe] przymierze dnia onego (...), a łuk i miecz pokruszę, i wojnę z ziemi zniosę, i sprawię, że bezpiecznie mieszkać będą. I poślubię cię [Izrael] sobie na wieki: poślubię cię, mówię, sobie w sprawiedliwości i w sądzie i w miłosierdziu i w litościach; Poślubię cię też sobie w wierze, i poznasz Pana” (Oze. 2:14-16, 18-20). Wersety 18-23 potwierdzają Przymierze Tęczy, że zwierzęta będą w Królestwie. Teraz imię Jezreel nie oznacza już „rozpraszać”, ale „siać”. Izrael stanie się „Moim Ludem” i powie: „Tyś jest Bóg mój” (werset 23).

Rozdział 3 opisuje jak Ozeasz odkupuje Gomer, co pięknie obrazuje sposób, w jaki Bóg odkupi Izraela z bałwochwalstwa, niewierności oraz niewoli grzechu. Niewierność Izraela objawiająca się nierządem doprowadziła go do niskiego statusu niewolnika. Werset 2 mówi: „I kupiłem ją sobie za piętnaście srebrników i za półtora homera jęczmienia”. Pomimo tego, jak wyglądać mogły jego własne emocje (Ozeasz był przecież człowiekiem i jego uczucia z pewnością zostały głęboko zranione odrzuceniem i zdradą żony), Ozeasz był całkowicie posłuszny Jehowie. Cena, którą zapłacił za Gomer wskazuje, jak nisko upadła. Trzydzieści srebrników to powszechna cena za niewolnika (2 Mojż. 21:32). Jęczmień uznawany był za pokarm odpowiedni jedynie dla zwierząt i jedzony był wyłącznie przez najuboższych (choć z drugiej strony jęczmień został również użyty do zobrazowania Jezusa, tak jak pszenica została użyta do wskazania na Kościół, por. Sędz. 7:13). Gomer upadła tak nisko, że warta była jedynie połowę powszechnej ceny za niewolnika i około dziesięciu miar pokarmu dla zwierząt.

Gomer, jako obraz Izraelitów niewiernych Bogu, pokazana jest w kontraście do troski Boga względem nich. 5 Mojż. 32:10 powiada: „Znalazł go [Izraela] w ziemi puste, i na puszczy wielkiej i strasznej; obwodził go, uczył go, strzegł go, jako żrenicy oka swego”. Ozeasz (3:5) wyjaśnia, że Bóg przywróci ich na to uprzywilejowane miejsce: „A potem nawrócą się synowie Izraelscy i szukać będą Pana, Boga swego, i Dawida, króla swego, a przestraszeni będąc pójdą do Pana i do dobrotliwości jego w ostatnie dni”.

Rozdziały 4 i 5 stanowią bardziej szczegółowy opis grzechu Izraela. „Bo się Pan rozpiera z obywatelami tej

ziemi, gdyż nie masz prawdy, ani żadnego miłosierdzia, ani znajomości Bożej w tej ziemi. Krzywoprzysięstwem, i kłamstwem, i mężobójstwem, i złodziejstwem, i cudzołóstwem wylewali z brzegów, a mężobójstwo mężobójstwa ścigało” (Oze. 4:1-2). Izraelowi nie wolno było składać ofiar na wzgórzach i wyżynach. Jednak Salomon sprzeciwił się Panu i wybudował ołtarze do bałwochwalstwa na wzniesieniach w pobliżu Jerozolimy (Oze. 4:13). Z powodu swego nieposłuszeństwa Izrael jako naród stracił możliwość stania się wielkim kapłaństwem wg „porządku Melchizedeka”. „Lud mój wygładzony będzie dla nieumiejętności; a ponieważś ty odrzucił umiejętność, i Ja też ciebie odrzucę, abyś mi kapłańskiego urzędu nie odprawował; a iżeś zapomniał zakonu Boga twego, Ja też zapomnę na synów twoich” (Oze. 4:6).

Duma Izraela wynikająca z faktu, iż był objęty opieką Bożą, również została wspomniana. „Tak więc pycha Izraela świadczy przeciwko niemu; dlatego Izrael i Efraim upadnie z powodu swojej winy, upadnie też z nimi Juda” (Oze. 5:5, BW). Dlatego: „Pójdę [Bóg], wrócę się do miejsca mego, aż się winnymi dadzą a szukać będą oblicza mego” (Oze. 5:15).

Rozdział 6 wyjaśnia, jak Izrael zostanie ożywiony po dwóch dniach i powstanie trzeciego dnia. Brat Meggison oraz Pastor Russell sugerują następującą interpretację wersetów 1-3: „Pójdźcie [Izraelu], a nawróćmy się do Pana” miało miejsce w 1878 roku wraz z końcem dwójnasobu dla Izraela. „On [Bóg] porwał, a (...) uderzył” odnosi się do ukarania Izraela podczas Wieku Ewangelii (1845 lat). Bóg ożywi Izrael po dwóch tysiącletnich dniach i wzbudzi Izrael trzeciego dnia (Wiek Tysiącletni rozpoczynający się w 1878 roku). Oblicze Boga (prosopon) zwróci się względem Izraela w poranku Tysiąclecia (werset 3, Dzieje Ap. 3:19-21, Tom II, str. 188, przypis dolny).

Pozostała część rozdziału szóstego mówi o braku lojalności Izraela względem Boga. „Lecz oni [Izrael] zerwali przymierze już w Adam, tam mi się sprzeniewierzyli” (Oze. 6:7, BW).

Rozdział 7 opisuje jak Izrael zwrócił się do człowieka, do Egiptu i Asyrii, a nie do Boga. „I stał się Efraim jako gołębica głupia, nie mająca serca; Egiptu przyzywają a do Assura się uciekają. Biada im, że się rozbiegli odemnie! spustoszenie przyjdzie na nich, bo wystąpili przeciwko mnie; choćem Ja ich odkupił, ale oni przeciwko mnie mówili kłamstwa; Nawracają się, ale nie do Najwyższego” (Oze. 7:11,13,16). Izrael uczynił sojusze z narodami pogańskimi, co zakończyło się jego porażką.

Rozdział 8 dodaje, że grzechy Izraela przeciwko Bogu obejmują bałwochwalstwo i ustanawianie królów i książąt, ale nie przez Boga (wersety 4-7). Ustanowienie złych władców oraz złotego cielca są jedynie przykładami

mi tych praktyk.

Rozdział 9 szczegółowo opisuje nieład Izraela. „Nieład płodisz, odwracając się od Boga swego” (werset 1). „Znalazłem [Bóg] Izraela jako jagody winne na puszczy; widziałem ojców waszych jako pierwszy owoc figowy na początku ich; ale oni poszli za Baal Fegorem, a oddali się tej obrzydliwości; przetoż będą obrzydliwymi, tak jako się im upodobało” (werset 10). W rezultacie, „Odrzuci ich Bóg mój, bo go słuchać nie chcą; a między poganami tułaczami będą” (Oze. 9:17).

Rozdział 10 wyjaśnia: „Izrael jest macicą prózną, owoc przynosi sobie; czem więcej miewał owocu swego, tem więcej nabudował ołtarzów; a czem obfitsza jest ziemia jego, tem więcej stawiał obrazów” (werset 1). Im bardziej powodziło się Izraelowi, tym bardziej popadał w bałwochwalstwo. „Rozdziela się serce ich (...) Ponieważ mówią: Nie mamy króla, nawet nie boimy się Pana (...). Mówią słowa, przysięgając kłamliwie, gdy czynią przymierze” (wersety 2-4). Ze względu na swą karę, Izrael woła do gór i pagórków, by upadły na niego i obroniły go przed Bożym gniewem (werset 8).

Rozdział 11 opisuje pierwotne powołanie skierowane przez Boga do Izraela. „Gdy Izrael był dziecięciem, miłowałem go, a z Egiptu wezwałem syna mego” (werset 1). Jednak im bardziej Bóg wzywał Izrael, tym bardziej oni Go odrzucali. „Baalom ofiary czynili, a bałwanom rytym kadzili” (werset 2). Dlatego „miecz będzie trwać w miastach jego, i skazi zawory jego, a pożre ich dla rady ich” (werset 6). Po tej karze, Bóg obiecuje ich przywrócić. „Pójdą za Panem, który jako lew będzie ryczał; (...) że ze strachem przybieżą synowie od morza. Ze strachem przybieżą jako ptaki z Egiptu, i jako gołębica z ziemi Assyryjskiej, i posadzę ich w domach ich, mówi Pan” (wersety 10-11).

Rozdział 12 przypomina, jak Bóg na początku obchodził się z Izraelem (Jakubem). „Jeszcze w żywocie [Jakub] za pięć dzierzył brata swego, a mocą swoją mężnie sobie poczynął z Bogiem. Mężnie, mówię, sobie poczynął z Aniołem, a przemógł; płakał i prosił go; w Betelu go znalazł, i tam [Bóg] mówił z nami. Toć jest Pan, Bóg zastępów, Pan jest pamiętne imię jego” (wersety 3-5). Jednak Izrael nie poszedł ani za przykładem Jakuba ani za Bożą radą mówiącą: „do Boga twego nawróć, miłosierdzia i sądu przestrzegaj, a oczekiwaj zawždy na Boga twego” (werset 6). Zamiast tego naród ten nadal grzeszył. „Lecz Efraim Pana pobudził do gniewu gorzkiego; przetoż się nań wyleje krew jego, a pohańbienie jego odda mu Pan jego” (werset 14).

Rozdział 13 nadal wylicza grzechy Izraela przeciwko Bogu. „Gdy zgrzeszył przy Baalu, tedy umarł. A teraz jeszcze przyczyniają grzechu; bo sobie czynią i leją z srebra swego” (wersety 1-2). Gdy Bóg błogosławił Izraelowi, ten stał się dumny i zapomniał o Nim. „Dobre-

mi pastwiskami swemi nasyceni są; ale gdy się nasycili, podniosło się serce ich; przetoż mię zapomnieli” (werset 6). Dlatego „będę im jako lew srogi, jako lampart przy drodze będę czyhał. Zabierzę im jako niedźwiedź osierociały (...), i pożrę ich tam jako lew, jako zwierz dziki szarpając ich” (wersety 7-8).

Lecz Bóg pozostawia im nadzieję na powrót ze zniszczenia i szeolu. „Z ręki grobu [szeol] wybawię ich, od śmierci wykupię ich. O śmierci! będę śmiercią twoją; o grobie [szeol]! będę skażeniem twojem; żałość skryta będzie od oczów moich” (Oze. 13:14).

Rozdział 14 kończy Księgę Ozeasza powrotem Izraela do Boga. „Uzdrowię odwrócenie ich, a rozmiłuję się w nich dobrowolnie; bo się odwróci zapalczywość moja od nich. Będę Izraelowi jako rosa, że się rozkwitnie jako lilija, a zapuści korzenie swe jako Liban. Rozrosną się gałęzie jego, a ozdoba jego będzie jako oliwne drzewo, a woń jego jako Libańska” (wersety 4-6).

Podsumowanie

Bóg użył życia Ozeasza, Gomer i ich dzieci, by zilustrować niewierność Izraela względem Niego. Podczas czasu karania Izraela, Bóg powołał pogan, by stali się „naczyniami miłosierdzia” i uzupełnili „nasienie Abrahama” (Rzym. 9:23-26). Bóg wiedział od razu, że zanim Izraelici wejdą do Ziemi Obiecanej, okażą się niewiernymi względem Niego. Dlatego Bóg powołuje „naród nierozumny” (pogan), by ich [Izrael] pobudzić do zawiś-

ci (Rzym. 10:19,20). W tym samym czasie, Bóg zakrywa Swą twarz przed Izraelem i nazywa ich „ludem głupim” (5 Mojż. 32:15-21). Kiedy pełnia z pogan (Rzym. 11:25) zostanie powołana do Kościoła, wówczas Bóg w pełni przywróci Izrael do łaski (5 Mojż. 32:43). Bóg nie będzie więcej zakrywał Swej twarzy przed Izraelem (Ezech. 39:25-29), ale przywróci ich pod Nowym Przymierzem (Oze. 2:18-23). Najstarsze dziecko Gomer, Jezreel, jest symbolem tego, jak „Bóg rozproszy” Izrael ze względu na jego niewierność, a następnie „posieje” Izrael, by stał się Jego ludem. Ozeasz pokazał miłość w małżeństwie, która przewyższa ludzkie samolubstwo. Wiele małżeństw opartych jest na samolubnej miłości – co ja otrzymam z tego związku? W języku greckim istnieją cztery słowa, by opisać i zdefiniować miłość:

eros – miłość fizyczna (słowo to nie jest używane w Nowym Testamencie)

fileo – miłość braterska

storge – miłość rodzinna

agape – miłość bezwarunkowa

W czasie swoich życiowych doświadczeń, Ozeasz nauczył się miłości „eros”, miłości „fileo” oraz miłości „storge”. W czasie swego związku z Gomer, te trzy formy miłości pomogły mu rozwinąć miłość „agape”. Okazał tę miłość dla Boga, Izraela oraz żony, którą umiłował boską miłością bez wzajemności.